

Zadania tretieho kola letnej série 2004/2005 TERMÍN: 23. mája 2005

Naša adresa: Riešky, RNDr. Zuzana Frková, Gymnázium Grösslingová 18, 811 09 Bratislava

Prémiový príklad: <http://riesky.sk/premia3/> Určíte už viete, čo s tým máte robiť.

Posledný z vojakov zabuchol dvere ich cely a zmizol za rohom. Okolité svet zahalila čiernočierna tma. Chvíľu všetci traja ticho sedeli a čakali, kým si ich oči zvyknú na tmu. Nestalo sa, zjavne sem naozaj neprenikol ani lúč svetla.

"Už tam na nás čakali," vyslovil Kubo nahlas myšlienku, ktorá všetkým trom vrtala hlavou. "Ako mohli vedieť, kde nás hľadať?" "Neviem... Ale pán Ignác by nás nikdy nezradil!" bola presvedčená Becky. "Hm... A čo Kilián?" zamyslel sa Tóno. "Ale ten..." začal mu protirečiť Kubo, no zarazil sa. "Žeby tam zostal počúvať, keď nás doviedol?" "Nie, ani Kilián nie," pokrútila hlavou Becky. (Samozrejme nik nevidel, že krúti hlavou, ale zvyk je zvyk.) "To by ste ho museli poznať. Úplný blázon... ale tak v dobrom. Málokomu leží osud nášho sveta na srdci tak ako jemu. On by určite nespravil nič, čo by nášmu svetu ublížilo..."

Chvíľu ticho sedeli, nik z nich akosi nemal čo povedať. "Možno pána Ignáca odpočúvajú," nadhodil Tóno. "Možno," súhlasila Becky bez stopy nadšenia v hlase.

Opäť ticho a tma. Dlho. Uplynuli minúty, alebo už hodiny? Márne sa to snažili odhadnúť, a hodinky ani jeden z nich nemal.

Príklad 1: Tóno si spomenul na to, čo mu jeho hodinky minule vyviedli. Večer ešte išli presne. Ale keď sa uprostred noci zobudil a pozrel na ne, zistil, že stoja. Ukazovali presne 3 hodiny. Natiahol ich, aby znovu išli, a ľahol si zase spať.

Keď sa ráno zobudil, zvon na neďalekom kostole práve odbíjal 7 hodín. Jeho hodinky však tvrdili, že je presne 6 hodín. Viete vypočítať, koľko bolo hodín, keď sa Tóno v noci zobudil?

Nadálej tma a ticho. Ešte dlhšie.

"Už ma to tu nebaví. Poďme preč," nadhodil Kubo odrazu. S Tónom sa chvíľu dusili zadržívaným smiechom, ale neúspešne. Nasledoval dvojhlasný výbuch smiechu. Becky opäť len pokrútila hlavou, jej sa to až také smiešne nezdalo.

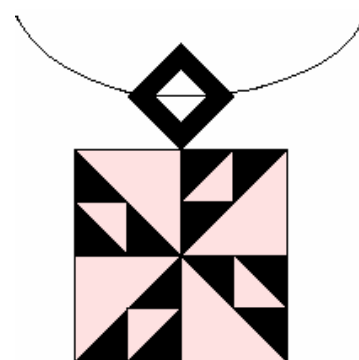
"Teší ma, že sa tak skvele bavíte." ozval sa odkiaľsi hlboký hlas. Cvakol vypínač a miestnosť zalialo ostré svetlo. Traja kamaráti vykriekli od bolesti a zakryli si oči. Hlas pokračoval: "Dám vám na výber. Buď mi vysvetlíte, čo má znamenať ten kľúč, alebo vás hodím do Podzemia. Máte polhodinu." Cvak. Tma. Zvuk odchádzajúcich krokov.

Keď kroky stíchli v diaľke, ozval sa Tóno. "Do podzemia? Akého, kde?" "D... do Podzemia. Podzemie s veľkým P. Ale... ale to nemôže myslieť vážne, veď..." roztrášeným hlasom zašepkala Becky. "Čo je Podzemie?" zneistel Kubo, keď ju počul. "Podzemie je časť nášho sveta, kde... kde sa nejako zhmotňujú vaše nočné mory. Kedysi sme proti nim viedli tuhé boje, no vyhrali sme a uzavreli sme ich do jednej časti podzemia. Ale pokiaľ viem, nedá sa dostať ani tam, ani odtiaľ," vysvetlila Becky.

"Tá polhodina už skoro prešla," odhadol Kubo po chvíli čakania. "Čo spravíme? Sami nevieme, čo s tým kľúčom." "On ho nemá," usmiala sa Becky. "Podstrčila som mu jeden náhrdelník, čo som náhodou mala vo vrecku. Myslí si, že to je ten kľúč z veštby." "Takže mu asi toho moc nevysvetlíme," uzavrel Tóno. "Keď zažne svetlo, pozerajte sa okolo seba, možno si všimneme niečo, čo nám pomôže..." pošepkal ešte Kubo.

Cvak. Do očí ich opäť bodlo neúprosne silné svetlo. Pred celou stála postava v čiernom plášti s kapučňou a v ruke držala akýsi náhrdelník. "No čo, ako ste sa rozhodli?" zaburácal hlboký hlas.

Príklad 6: Náhrdelník vyzeral tak ako na obrázku. Tmavé časti sú kovové, svetlé sú zo skla. Dĺžka kratšej strany malého kovového trojuholníčka je x , dĺžka jeho dlhšej strany je a . Takisto dĺžka strany horného štvorca je a , dĺžka strany diery v ňom je $a/2$. Štvorec zo stranou $2x$ vyrobený z kovu váži 16 gramov, rovnako veľký štvorec zo skla váži len 8 gramov. Šnúrka, na ktorej visí, váži 10 gramov. Koľko váži celý tento náhrdelník?

Priatelia mlčali. "Dobre, ako chcete. Nepotrebujem ani vás, ani tento kľúč," povedal neznámy v plášti, pustil náhrdelník na zem, dupol naň a otočil sa na ňom päťou. Z náhrdelníka zostali len črepy. Neznámy zmizol za rohom a svetlo opäť zhaslo.

Nie však nadhlo. O minútu sa objavili starí známi siví vojaci, otvorili celu a začali našich troch priateľov odvádzať preč.

Príklad 3: Tóno si zrazu spomenul na svoju obľúbenú detektívku. V nej detektív vypočúval podozrivých. Vedel, že každý podozrivý buď vždy klame, alebo vždy hovorí pravdu. Jeden podozrivý detektívovi povedal jedinú vetu: "Zločin spáchal človek, ktorý vždy klame."

Vie na základe jeho výroku detektív povedať, či je tento podozrivý klamár alebo pravdovravný? A vie povedať, či tento podozrivý spáchal zločin alebo nie?

Inšpirovaný spomienkou Tóno zrazu nahlas vykrikol: "Ja som tu omylom, ten, ktorého hľadáte, vždy klame!" Vojaci ale len pokrčili plecami. "Nám je to jedno, máme svoje rozkazy," pokrčil plecami jeden z nich a postrčil Tóna ku dverám.

Vojaci ich viedli podzemnými chodbami až k obrovským pancierovým dverám. Jeden z nich (ten istý, čo predtým odpovedal Tónovi) pristúpil k malému panelu a zadal doň postupne kopec čísel. Dvere sa začali pomaly otvárať. Ako náhle bola medzera medzi stenou a okrajom dverí dosť veľká na to, aby ňou prešiel človek, vojaci ich ňou po jednom sotili a dvere za nimi rýchlo zavreli.

Tónovi sa dostalo pochybnej cti vyskúšať si to ako prvý. Na jeho prekvapenie za dverami chodba nepokračovala, nahradil ju strmý zráz. Zem pod nohami mu kamsi ušla a on napoly padajúc, napoly šmýkajúc sa zmizol v tme. Dopad bolel. Omnoho viac bolelo, keď o pár sekúnd na ňom pristáli jeho dvaja kamaráti. V ich výkrikoch úplne zaniklo tiché prasknutie.

Kópka tiel ležiacich na zemi sa postupne rozmotala, Kubo a Becky pomáhajúc jeden druhému opatrne zliezli z Tóna. No Tónova snaha vstať už nebola taká úspešná. Pravá noha sa mu podlomila a s výkrikom od bolesti sa zrútil späť na zem. "Čo je? Čo sa stalo?" zohli sa k nemu okamžite obaja kamaráti. "Členok," odpovedal Tóno cez slzy. "Ukáž, pozriem sa ti na to," vyhrnula mu Becky nohavicu.

Prehliadka netrvala dlho. Nebol len vyvrtnutý, bolo to niečo horšie. Kubo mu naň vyrobil dlahu, ale nebolo to nijaké extra riešenie. Barla by bola lepšia, ale to by museli najskôr niečo použiteľné nájsť. A to pokiaľ možno skôr, ako ich niečo zožerie. Zatiaľ sa Tóno musel uspokojiť s tým, že kráčať opretý o Kuba a snažil sa zranenú nohu čo najmenej zaťažovať.

"No, keďže nevieme o žiadnom inom vchode do Podzemia... a asi ani neexistuje..." uvažoval nahlas Kubo, "Je náš cieľ jasný. Dostať sa späť hore k tým dverám a otvoriť ich." "Otvoriť ich? To si nebudaj pamätáš celý ten kód?" neverila Becky svojim ušiam. "Nie, ale pozerali sme sa predsa tomu vojakovi na prsty, snáď si pamätáme dosť na to, aby sme ho vypočítali," nestrácal nádej Kubo.

Príklad 7: Kód je postupnosť tvorená 20 prirodzenými číslami. Kubo si všimol, že súčet každých troch po sebe idúcich členov tejto postupnosti je buď 20 alebo 22. Navyše tieto výsledky sa pravidelne striedali: 20, 20, 22, 22, 20, 20, 22, 22, 20, 20, ... Tóno si zapamätal, že deviate číslo v hľadanej postupnosti je 7. Becky si zase všimla, že postupnosť začína číslom 9.

Dá sa z týchto údajov zistiť, ako vyzera celá postupnosť? Vypíšte všetky jej členy.

"Zostáva už len jeden malý problém," zahľadel sa smutne Tóno hore zrázom. "V tomto stave tam nevyleziem." Kubov pokus sa tiež neúspešne skončil asi päť metrov nad zemou a stál ho jednu novú

odreninu. Becky zatiaľ len hľadela hore a snažila sa pohľadom preniknúť šero, ktoré v Podzemí panovalo. Keď si jej oči privykli na osvetlenie, zazrela, čo hľadala. Popred dvere viedla tenučká skalná rímsa. Zdalo sa jej, že asi dvadsať metrov od dvier sa rímsa postupne rozširuje na chodník, vinúci sa popri skale kamsi do tmy. Tam niekam sa musia dostať.

"A medzi rečou," ozval sa Kubo, keď sa vydali smerom, kde tušili začiatok chodníka, "vieme, kto môže za tento náš milý výlet." "Vieme?" pozreli sa na neho prekvapene Becky s Tónom. "Keď rozdupol náhrdelník," vysvetlil Kubo, "všimli ste si jeho topánku? Adidaska. S červenými šnúrkami." "To nie je možné!" vyhrkla prekvapená Becky, ale Kubo len ticho prikývol.

Cesta ich onedlho zaviedla do bludiska podzemných chodieb. Tma nebola až taká zlá, ako čakali. Akoby zo stien vyžarovalo jemné svetlo, ktoré umožňovalo celkom dobre vidieť na cestu. Čo ale bolo zlé, boli zvuky. Zo všetkých strán počuli zvuky našľapujúcich nôh (alebo to boli laby?), raz bližšie, raz ďalej... Občas sa temnotou rozľahol škrek, pri ktorom tuhla krv v žilách. Steny ho odrážali tak, že sa nedalo povedať, odkiaľ vlastne prišiel. Spreď nich? Zozadu? Alebo snád' zboku? Pridať do kroku, spomaliť, odbočiť?

Niet divu, že všetci traja sa podvedome snažili našľapovať čo najtichšie a rozprávať sa len vtedy, keď to bolo naozaj nutné -- a aj to len šeptom. Zjavne to prinášalo svoje ovocie, už šli Podzemím aspoň desať minút a ešte ich nič neskúsilo zožrať.

Ďalším problémom však bol hlad. Už pár hodín nemali nič v ústach. "Teda, dúfam, že všetky tie prišery naokolo nie sú ani z polovice také hladné ako ja, lebo bude zle," zašepkal Kubo, keď mu nahlas zaškvrkalo v bruchu. "Buchty... chcem parené buchty," pridal sa Tóno so zasneným výrazom v tvári. "No tak, prestaňte myslieť na jedlo, bude to len horšie!" zahriakla ich Becky.

Príklad 5: Tóno sa však v predstavách vrátil k pareným buchtám, ktoré mali včera v škole na obed. Učitelia dostávali po 6 buchiet a každý z nich zjedol celú svoju porciu. Žiaci dostávali len po 4 buchty. Každé dievča zjedlo len 3 buchty, poslednú dalo niektorému chlapcovi. Trinásť chlapci zjedli po 6 buchiet, všetci ostatní chlapci zjedli po 5 buchiet.

Keď Tóno odchádzal z obeda, počul kuchárky hovoriť, že dokopy všetci zjedli 1386 buchiet, pričom deti zjedli desaťkrát toľko buchiet ako učitelia.

Zistite, koľko učiteľov, koľko dievčat a koľko chlapcov v ten deň obedovalo v školskej jedálni.

Potichu pokračovali ďalej, dúfajúc, že cestou natrafia na niečo na jedenie. Tóno si začal v duchu spievať, aby nemyslel na hlad ani na bolesť v pravej nohe. Na chvíľu to pomohlo, potom si ale uvedomil, že už asi tretíkrát po sebe spieva Pochod marodů. Becky hľadela do zeme a v myšlienkach blúdila kdesi ďaleko. Stále nemohla uveriť, že postava v čiernom plášti bol Kilián. Prečo by to robil?

Chodby okolo nich tvorili hotové bludisko. Kubo našiel vo vrecku pero a zdrap papiera, tak sa chvíľu snažil kresliť si mapu, no rýchlo to vzdal, keď sa mu minul papier. Časť obrázku, ktorý sa mu podarilo nakresliť, ho však celkom zaujala. "Škoda, že nemám čas sa s tým pohrať," povzdychol si, poskladal papier a vložil si ho do zadného vrecka nohavíc. "Možno keď sa vrátíme domov."

Príklad 9: Kuba zaujalo to, že časť chodieb tvorila zvláštny geometrický útvar. Popíšme si, ako ho nakresliť:

ABC nech je ľubovoľný pravouhlý trojuholník s pravým uhlom pri vrchole C. Nad stranami BC a CA sú zostrojené štvorce CBPQ a ACRS. Päty kolmíc z bodov S a P na priamku AB označme T a U.

Kubo si všimol, že $|ST| + |PU| = |AB|$. Vašou úlohou je ukázať, že to vždy platí.

Chodba, ktorou práve išli, ich voviedla do väčšej miestnosti s vysokým klenutým stropom. Po stenách na držiakoch viseli rôzne historické zbrane, v strede stálo kompletne rytierske brnenie. Kubo s Tónom zastali pri krásnom zdobenom jednoručnom meči. "Téeda, to je nádhera," neudržal sa Tóno. Miestnosť jeho hlas zosilnila tak, až sa ho aj sám zľakol.

Príklad 2: Chlapci zvesili meč zo steny a obdivovali runy vyryté do jeho čepele. Jedna z nich mala tvar štvorca, v ktorom bolo vpísané magické slovo ERCHAMION. Štvorec vyzeral takto:

E	R	C	H	A
R	C	H	A	M
C	H	A	M	I
H	A	M	I	O
A	M	I	O	N

Chlapci si rýchlo spočítali, koľkými rôznymi spôsobmi vieme slovo ERCHAMION z tohto štvorca prečítať. Viete to aj vy?

(Poznámka: Keď čítame slovo napísané vo štvorci, susedné písmenká v slove musia byť v políčkach, ktoré majú spoločnú stranu. Keď chceme prečítať slovo ERCHAMION, musíme začať v ľavom hornom a skončiť v pravom dolnom rohu.)

Z opačného konca miestnosti sa ozval zvláštny čvachtavý zvuk. Všetci traja sa tam ako na povel obzreli. V ústí jednej z chodieb stála obrovská zelená príšera, samé chápadlo a papuľa s ostrými zubami. "T- tú poznám," naprázdno prehltoľ Tóno. "Ale keď ma šla zožrať minule, zobudil som sa..." Kubo a Becky hľadeli na príšeru so zdesením v očiach. "Musel ju sem prilákať ten Tónov výkrik," napadlo Kuba.

Vtedy Tóno pochopil, čo musí robiť. Do oboch rúk chytil rukoväť meča a váhavo ho zodvihol. "Ja s mojou nohou jej neutečiem," povedal ticho. "Ale vy môžete. Bežte, ja ju aspoň chvíľu skúsím zadržať." "Ale..." zašepkala Becky, no Tóno ju prerušil. "Niekoľto musí Kiliána zastaviť. To je dôležitejšie." Zhlboka sa nadýchol a opatrne, snažiac sa držať váhu na ľavej nohe, vykročil oproti príšere. Kamaráti ho zdesene pozorovali, neschopní pohybu.

Po pár krokoch sa Tóno obzrel ponad plece. "Bežte!" vykrikoľ. Príšera sa vrhla dopredu a o okamih nato sa dali do pohybu aj dva páry nôh. Tóno zovrel rukoväť meča tak silno, až mu zbeľeli ruky, ale zostal stáť na svojom mieste, medzi príšerou a ústím chodby, kadiaľ ušli jeho kamaráti. "...keď nezbytnosť daň tú vyžiada," zašepkal.

Kubo a Becky počuli spoza chrbta zvuky boja, dupot, buchot, Tónov srdcervúci výkrik, hlasné odporné mlásknutie... a odrazu ticho. Ani jeden z nich nespomalil, bežali, čo im sily stačili.

Keď si Kubo všimol, že Becky s ním prestáva držať krok, spomalil a po pár krokoch zastal. Chvíľu obaja lapali po dychu. Becky tiekli po lícach slzy. Pretrela si ich rukou, ale jediným výsledkom bolo, že si ešte viac rozmazala špinu po tvári. Ani Kubovi nebolo do spevu, ale ani jeden z nich nechcel rozprávať o tom, čo sa práve stalo. Navyše vďaka svojmu bezhlavému úteku si neboli istí, kde sú. Pomalým krokom mlčky pokračovali ďalej.

Za rohom ich čakalo prekvapenie. Jedna stena chodby mizla a chodba pokračovala ďalej ako úzky chodník uprostred skalného zrázu. "Žeby predsa?" prebehlo obom hlavou. Vo vstupe na chodník však bránila mreža. Pri nej stál strážca v uniforme a akýsi obchodník s troma truhličkami.

"Dobrý deň, môžeme prejsť?" slušne pozdravil Kubo. "Nemôžete," odvrkol strážca. "Rozmýšľam." "Nad čím?" pridala sa Becky. "Tento tu," hodil strážca rukou smerom k obchodníkovi, "chcel silou-mocou prejsť, ponúkol mi peniaze, tovar, a nakoniec stávk. Ak nevyriešim úlohu, ktorú mi dal, musím ho pustiť, inak mi zostane všetok tovar, ktorý tu má." "Hmm... a keby sme ti poradili, pustil by si nás?" zašepkal mu Kubo do ucha. Strážca zaváhal, ale po chvíli prikývol a začal vysvetľovať.

Príklad 4: Obchodník má 3 truhličky. V jednej sú dve biele gule, v jednej sú dve čierne a v jednej je jedna biela a jedna čierna. Na truhličkách kedysi boli tabuľky, ktoré označovali ich obsah: BB, ČČ a BČ. Obchodník ale teraz povymieňal tabuľky tak, že každá z nich ukazuje obsah truhličky nesprávne. Koľko najmenej gulí potrebuje strážca vybrať, aby s istotou vedel určiť obsah všetkých troch truhličiek?

(Vždy, keď ide strážca vybrať guľu, môže sa rozhodnúť, z ktorej truhličky ju chce vybrať. Gule vyberá postupne, takže ďalšiu truhličku si vyberie až keď vidí farbu gule, ktorú predtým vytiahol.)

Kubo sa pousmial. "Ale veď to je jednoduché..." O minútu už boli na druhej strane mreže. Ani jeden z nich si nevšimol zlostný pohľad obchodníka, ktorý od mreže odchádzal opačným smerom, a navyše s prázdnyimi rukami.

Balansujúc po skalnej rímse sa dostali až k obrovským dverám, kadiaľ ich pred hodinkou hodili vojaci dnu. S úľavou zistili, že kód, ktorý dole spolu s Tónom vypočítali, naozaj fungoval a dvere sa otvorili. Ešte väčšia bola ich úľava, keď zistili, že na druhej strane nehliadkujú žiadni vojaci. Aspoň na chvíľu boli v akom-takom bezpečí.

Becky sa zrazu zahľadela na rúry, ktoré viedli popod strop. Značenie na nich až príliš dobre poznala. "Kubo! My sme v továrni!" vykrikla, no okamžite si prikryla rukou ústa a splašene sa poobzerala. Naokolo bolo ticho, nič nenaznačovalo, že ju niekto počul. Už tichšie pokračovala: "Asi sme na najspodnejšom poschodí... Ešte som tu nebola, ale určite je to naša tovareň." Zarazila sa. "Ale ak sa sem už dostala sivá armáda..." vyskočila, chytila Kuba za ruku a rozbehla sa chodbou, ťahajúc ho za sebou. "... musíme varovať pána Ignáca, kým nie je neskoro."

O pár poschodí vyššie bohužiaľ pochopila, že už je neskoro. Celé poschodie, kde kedysi boli kancelárie vedenia továrne, strážili vojaci v sivých uniformách.

"Pod', tadiaľto," vtiahla Becky Kuba do jedných malých, nenápadných dvierok. Za dvierkami začínala úzka a nízka chodbička. "Tadiaľto občas chodia údržbári," vysvetlila. Vybrali sa chodbičkou. Kubo musel kráčať predklonený, strop bol prinízko. Prešli okolo niekoľkých dvierok, podobných tým, cez ktoré vošli. Pri asi piatych Becky zastala. "Tu niekde oproti by mala byť kancelária pána Ignáca," vysvetlila. Pohľad cez kľúčovú dierku jej dal za pravdu. Pred dverami kancelárie stáli dvaja vojaci.

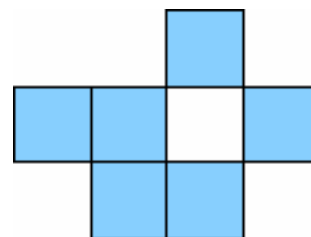
"Ruky hore. Otvor dvere, vyjdite na chodbu. Žiadne nepredvídané pohyby!" ozvalo sa im odrazu za chrbtom. Ani sa nemuseli obzerať, vojenský tón hlasu hovoril za všetko. Vojaci ich voviedli do kancelárie. Kubo a Becky zostali stáť pri dverách. Za každého z nich sa postavil jeden z vojakov. Obaja kamaráti cítili, ako sa im o chrbát opiera nejaký ostrý oceľový predmet. Ani jeden z nich netúžil spoznať bližšie, čo je to zač.

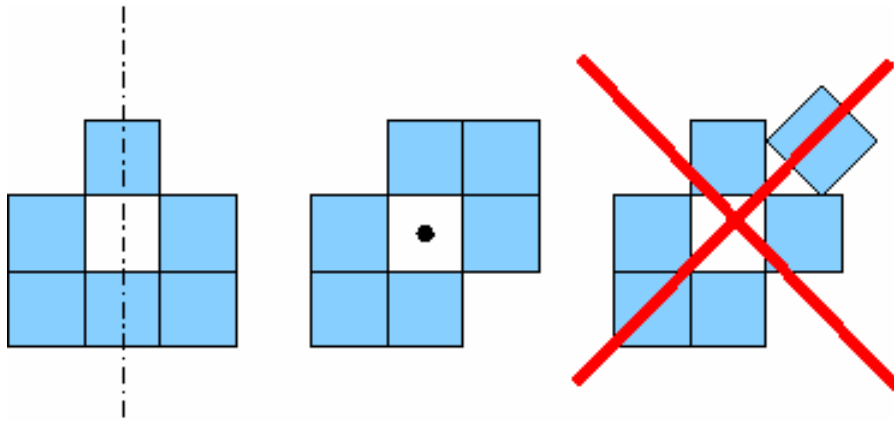
Miestnosť vôbec nezodpovedala tomu, ako si ju pamätali z minula. Stôl bol prerazený napoly, a aj zvyšné zariadenie miestnosti nieslo stopy boja. Z jednej steny bola strhnutá tapeta. Tam, kde predtým bola holá stena, stálo teraz dvojito masívnych, prastarých kovových brán. V kúte miestnosti na stoličke sedel zviazaný pán Ignác, krvácal z viacerých rán, ale nevyzeralo to byť nič vážne. Kilián k nim stál otočený chrbtom, práve skúmal jednu z brán.

Príklad 8: Na zemi pred bránou ležalo šesť kovových dosiek, rozmiestnených ako na obrázku.

Kilián sa dovŕpil, že to bude asi nejaký zabezpečovací mechanizmus: brána sa bude dať otvoriť len ak budú dosky správne rozmiestnené. "Určite stačí presunúť len jednu dosku," pomyslel si Kilián. "A výsledné rozmiestnenie dosiek určite bude stredovo alebo osovo súmerné. Takých možností je len pár, to rýchlo vyskúšam."

Nájdite všetky možnosti rozmiestnenia dosiek, ktoré musí Kilián vyskúšať. Dve z nich máte nakreslené na nasledujúcich obrázkoch. Presúvanú dosku nesmie otočiť, takže napríklad rozmiestnenie na poslednom obrázku nie je správne. Dosky nesmie ani klásť jednu na druhú.

"Ehm... Pane?" odkašľal si jeden z vojakov. Kilián sa otočil: "Čo je zas?" Ale keď uvidel dvoch väzňov, prikývol. "Ale, ale. Čo to tu máme... Nečakal som, že sa odtiaľ niekto z vás dostane živý. Ale to je jedno, môj plán už nezastavíte!" "Tvoj plán? Aký tvoj plán? O čo ti ide? Nikdy by som nepovedala, že práve ty... že dokážeš ublížiť nášmu svetu len kvôli nejakému svojmu plánu!" neovládla sa Becky.

"Nepleť sa do vecí, ktorým nerozumieš," otočil sa k nej. "To mne tu ide o dobro nášho sveta. A ty mu škodíš, lebo stojíš v ceste môjmu plánu. Chápeš? Už dávno ma to napadlo... Uvedomuješ si, aké množstvo energie predstavujú ľudské sny? A my im ju všetku len tak pre nič-za nič odovzdávame späť. Ževraj symbióza, teda obojstranne prospešné spoluzitie... No hej, aj tak sa dá fungovať. Ale prečo? Prečo máme byť rovní obyčajným ľuďom? Prečo im pomáhať, prečo ich iba nevyužívať, keď máme tú možnosť?" rozohňal sa Kilián.

Odmičal sa, pokrútil hlavou a o poznanie tichším hlasom pokračoval: "No nik ma nechcel počúvať, všetci ignorovali moje logické argumenty... Vtedy som pochopil, že keď ide o dobro celého nášho sveta, nesmiem zaváhať. Musím použiť silu. Celý náš svet musí použiť silu! Tak som si ukradol pár snov... stačilo mi zanedbateľné percento dennej produkcie... a z ich energie som vytvoril svoju malú armádu. Priamo tu v továrni. Všetky tie útoky zvonka boli len na odpútanie pozornosti, hlavný cieľ bol ovládnuť tovareň. A to sa mi aj podarilo," usmial sa víťazoslávne.

"Teraz konečne dokážem vyrobiť silnejšiu a lepšiu armádu," usmial sa. "Takú, ktorá už bude hmotná aj vo svete ľudí. A s ňou prejdem touto bránou," ukázal na bránu, ktorú sa pred chvíľou snažil otvoriť, "a ovládnem ich svet. Zahadzovaniu snov je koniec! Nielen že nám zostane všetka energia, ktorú sme doteraz ľuďom posielali späť, ale budeme mať aj nadostač lacnej pracovnej sily. Zlatý vek nášho sveta je pred dverami!" vykrikol.

"Bodaj si radšej prešiel tou druhou bránou... aj s celou svojou armádou a svojimi chorými víziami!" ozval sa z kúta jasný hlas pána Ignáca. "Také príšery ako ty patria tam, do Podzemia!" Pri posledných Ignácových slovách sa druhá brána otriasla a zadunela, akoby už za ňou stálo tisíc príšer a čakalo len na to, kedy budú môcť Kiliána roztrhať. "Zalepte mu ústa," kývol nasrdený Kilián na jedného z vojakov a podvedome sa nervózne pozrel na druhú bránu.

"Pred koncom úplným pochopíš, že všetko otvorené jest, bo tak byť musí..." spomenula si Becky na slová veštby a pochopila, čo musí spraviť. Jej ruka nenápadne vklzla do vrečka a nahmatala kľúč. Otvoriť bránu do Podzemia. Je to zúfalý krok, ale jediný možný. Ak za dverami naozaj číhajú príšery, všetci prítomní môžu zahynúť... A ak by sa bránu nepodarilo uzavrieť, opäť sa rozpútajú boje v celom jej svete... Ale stále tu bola aspoň nádej, že to oba svety nejako prežijú. Ak by Kilián uspel, zničil by postupne oba svety, tým si bola istá. A vedela, že to nesmie pripustiť.

V nestráženom okamihu skočila dopredu a vrhla sa k bráne do Podzemia. Ruka s kľúčom vyletela dopredu a akoby vedená akousi neviditeľnou silou trafila presne do zámku. Kiliánovi chvíľu trvalo, kým pochopil, čo sa deje. Skočil po Becky a strhol ju na zem, ale neskoro. Už stihla otočiť kľúčom. V nasledujúcej sekunde sa krídla brány rozleteli do strán a dovnútra sa vovalila obrovská zelená príšera, samé chápadlo a papuľa s ostrými zubami. Dve z chápadiel zdrapli Kiliána za nohy, dotiahli ho k

papuli, chrum... a nebolo ho. V tom okamihu sa všetci siví vojaci rozplynuli do oblakov sivého dymu. Ten sa postupne rozptýlil a boli preč, akoby nikdy ani neexistovali.

* * *

Príšera zostala postávať v strede miestnosti. Odgrgla si, jemne zružovela a na tvári sa jej zjavil akýsi pokus o úsmev. Dokonca skúsila jedným chápadlom zamávať. Alebo sa im to len zdalo?

Spoza rohu vykrivkala známa postava, opierajúc sa o hrubý odlomený konár. "Tóno!" hodila sa mu Becky okolo krku. "Ty žiješ? Ale... ako..." nenachádzala slov, len ukázala na príšeru, ktorá v strede miestnosti prešľapovala z nohy na nohu. "Spoznala ma," usmial sa Tóno. "Inak volá sa Žbluch. Žbluch, toto sú Becky a Kubo, rozprával som ti o nich." "Teší ma," zahuhňala príšera. "Ja by som už aj šiel," dodala a vybrala sa späť do Podzemia. Spoza rohu ešte Tónovi zamávala chápadlom. Keď im zmizla z očí, Becky rýchlo zabuchla a zamkla dvere. "A to mľasknutie, čo sme počuli?" opýtal sa ešte Kubo. "Eeee... bozk," očervenel Tóno.

Epilóg.

Všetci traja stáli pod starým dubom v parku. Hodiny na veži ukazovali pol štvrtej ráno. "Bežte domov, ešte to stíhate," usmiala sa na nich Becky. "Hovorila som vám, že v našom svete čas plynie trochu ináč..." dodala, keď videla ich prekvapené pohľady. "Ukáž, pomôžem ti," pohl sa Kubo pomôcť Tónovi, no ten sa len pousmial: "Dík, ale netreba, už asi zvládnem chodiť aj sám. Žbluch mi dal na členok nejakú zázračnú masť. Nevie, čo to bolo, ale ešte teraz cítim, že mi pomáha."

"Uvidíme sa ešte niekedy?" otočili sa obaja k Becky. "Možno sa vám ešte niekedy prisnijem..." usmiala sa na nich. Zakryla si oči jemnou hodvábnou šatkou a nebolo jej. Len do uší im ešte doláhlo jej tiché "ďakujem".

Ako to už chodí, na konci väčšiny rozprávok zvoní zvonec a príde sen. A máloktorý sen je zasľúženejší ako ten, ktorý sa tej noci sníval Kubovi a Tónovi.

Koniec.